

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/1375/2015
Identifikačné číslo spisu: 1012896219
Dátum vydania rozhodnutia: 17.03.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1012896219.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Procu, občianske združenie, so sídlom v Bratislave, Západný rad č. 39, zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom v Bernolákove, Národného oslobodenia č. 25, proti žalovanému Národnému ústavu celoživotného vzdelávania, so sídlom v Bratislave, Karloveská č. 64, zastúpenému JUDr. Milanom Cíbikom, advokátom so sídlom v Bratislave, Tomášikova č. 4, o zaplatenie 15 483,44 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 10 Cb 143/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. marca 2014 sp. zn. 2 Co 455/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške 328,38 € k rukám JUDr. Milana Cíbika, advokáta so sídlom v Bratislave, Tomášikova č. 4, do troch dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 20. augusta 2012 č.k. 10 Cb 143/2008-314 zamietol žalobu, ktorou sa pôvodný žalobca - EUREA, občianske združenie, so sídlom v Bratislave, Tupého č. 25/A domáhal, aby žalovanému bola súdom uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 466 454,- Sk (15 483,44 €) s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť nezákonným zrušením verejného obstarávania vyhláseného žalovaným, následkom čoho žalobca nezískal zákazku, čím prišiel o prípadný zisk. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 2 240,55 €. V odôvodnení uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol oprávnený zrušiť vyhlásenú verejnú súťaž, keďže išlo o výkon jeho práva v zmysle zákona o verejnom obstarávaní. Žalovaný neporušil ani tie zákonné ustanovenia, ktoré ukladajú povinnosť uzavrieť s úspešným uchádzačom zmluvu, keďže žalobca úspešným uchádzačom nebol. Navyše okrem nepreukázania porušenia právnej povinnosti žalovaného žalobca nepreukázal ani ďalší zo základných zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu, a to príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovaného a škodou. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Výrok o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 12. marca 2014 sp. zn. 2 Co 455/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania. Súčasne vyhovel návrhu pôvodného žalobcu a pripustil, aby na jeho miesto vstúpil Procu, občianske združenie, so sídlom v Bratislave, Západný rad č. 39. Odvolací súd sa v odôvodnení stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku a skonštatoval, že dôvody odvolania nie sú dané. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a s ktorými by sa už súd prvého stupňa nezaoberal a správne nevyporiadal. Naostatok zdôraznil, že žalobca nesplnil kvalifikačné predpoklady pre účasť vo verejnom obstarávaní, a tak zostalo právne irelevantné, že spomedzi všetkých uchádzačov dal žalobca (jeho právny predchodca) najnižšiu cenovú ponuku. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že mu postupom súdov bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a rozhodla zaujatá sudkyňa (§ 237 písm. g/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať dovolateľ videl v riadne neodôvodnenom rozhodnutí súdov oboch stupňov, nesprávnom hodnotení dôkazov spočívajúcom v ignorovaní záverov vnútornej kontroly žalovaného, a tiež v nesprávnom právnom posúdení veci. Ďalej namietal zaujatosť sudkyne prvostupňového súdu z dôvodu spôsobených priťahov v konaní a jej negatívneho pomeru k dovolateľovi, ktorý mal vzniknúť v dôsledku podania podnetu na jej disciplinárne sťaženie. Napokon dovolateľ nesúhlasil so závermi súdov ohľadom priznania náhrady trov konania, keďže podľa jeho názoru boli trovy na právne zastupovanie žalovaného advokátom vynaložené neúčelne. Z uvedených dôvodov žiadal, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu považuje za vecne správny a v tomto prípade dovolanie nie je prípustné. Navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania, ktoré aj vyčísлил.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalobcu z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva - napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie žalobcu bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. O vadu uvedenú v tomto ustanovení ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a

nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

1. Z obsahu dovolania (§ 41 ods. 2 O.s.p.) vyplýva, že podľa názoru dovolateľa mu v konaní bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že súdy oboch stupňov nedostatočne odôvodnili rozhodnutia, nesprávne hodnotili dôkazy a svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení.

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

K námietkam žalobcu týkajúcich sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (nepreskúmateľnosť), treba uviesť, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ (poznámka dovolacieho súdu: v čase podania dovolania sa jednalo o ustanovenie § 237 písm. f/). Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

Ani žalobcom namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Žalobcom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým (údajne) dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť

treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď § 243a ods. 2, in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Z vyjadrení žalobcu v dovolaní vyplýva, že podľa jeho názoru odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. K tomu dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením vecí, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

2. Dovolateľ uvádza, že v konaní došlo tiež k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. Tvrdí, že vec v prvostupňovom konaní prejedнала a rozhodla sudkyňa, ktorá v dôsledku jej negatívneho pomeru k žalobcovi bola vylúčená z konania.

Sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (§ 14 ods. 1 O.s.p.). Na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní (§ 14 ods. 2 O.s.p.). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 3 O.s.p.).

Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni v danom prípade dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd (R 59/1997).

I keď zákon v § 14 ods. 1 O.s.p. spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti, nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O.s.p. predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

Z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. je právne významný vzťah sudcu, a to buď k veci (kedy má sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k účastníkom konania (o taký vzťah ide vtedy, ak sudca má k účastníkovi konania určitý osobný vzťah, so zreteľom na ktorý možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti) a napokon k zástupcom účastníkov konania.

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem jeho nezávislosti je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti súdu rozlíšil ESLP vo svojom rozhodnutí Piersack c. Belgicko. Podľa názoru ESLP sa subjektívna stránka nestrannosti sudcu týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak, čo je však zriedkavý prípad.

Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti (viď tézu ESLP, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená.

Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Za objektívne nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti, ktoré by mohli objektívne viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

Dovolateľ tvrdí, že na prvom stupni rozhodovala vylúčená sudkyňa. Poukazuje na ňou zavinené prietahy v konaní, ktoré potvrdil aj Ústavný súd nálezom zo dňa 4. apríla 2012 č.k. IV. ÚS 32/2012-36, v ktorom konštatoval porušenie práva na súdnu ochranu dovolateľa nesprávnym postupom Okresného súdu Bratislava IV. Zároveň svoje tvrdenie o vylúčení sudkyne opiera o skutočnosť, že ako žalobca podal ministromi spravodlivosti podnet na jej disciplinárne stíhanie, čo podľa jeho názoru bolo spôsobilé založiť negatívny pomer sudkyne voči nemu. V dovolaní tiež uvádza konkrétne procesné úkony (ne)zrealizované sudkyňou, ktorými mala manifestovať svoju zaujatosť voči dovolateľovi.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že dovolateľ už v základnom konaní (č.l. 285 spisu) namieta zaujatosť prejednávajúcej sudkyne, ktorú odôvodňoval spomínaným nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky a podaným podnetom na disciplinárne stíhanie sudkyne. Tejto námietke nadriadený súd nevyhovel. Ďalšiu námietku zaujatosti podal v rámci odvolania proti prvostupňovému rozsudku, kde síce uviedol nové skutočnosti oproti pôvodnej námietke, avšak odvolací súd na túto z dôvodu absencie jej zákonných náležitostí a namietania len okolností ustanovených v § 14 ods. 3 O.s.p. neprihliadal.

Podľa názoru dovolacieho súdu samotná skutočnosť, že bol proti sudkyňi podaný podnet na disciplinárne stíhanie, bez ďalšieho neznamená, že daná okolnosť môže signalizovať jej „zaujatý“ pomer k prejednávanej veci alebo k procesným stranám (por. aj III. ÚS 92/2012), navyše keď sa sama necíti byť zaujatá (č.l. 302 spisu). Zo spisu nevyplýva žiadna iná okolnosť svedčiaca o tom, že by u nej neboli dané dostatočné záruky objektívneho, nezaujatého a nestranného rozhodovania. Ostatné uvádzané dôvody (vrátane vydaného nálezu Ústavného súdu SR) naznačujú, že dovolateľ namieta predovšetkým procesný postup v konaní, ktorý sa podľa jeho názoru priečil zákonu. Takáto námietka sa ale netýka takej okolnosti, ktorú zákon označuje za právne relevantnú podľa § 14 O.s.p. Hodnotenie správnosti

konania nepatrí účastníkovi konania a v zmysle § 14 ods. 3 O.s.p. ani nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Možno uzavrieť, že (ani) v dovolacom konaní žalobca neuviedol žiadny zákonom uznaný dôvod zaujatosti spochybňujúci nezaujatosť sudkyne prvého stupňa.

3. Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že smeruje aj proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania. V tejto časti smeruje dovolanie žalobcu proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania smerujúceho proti nemu posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Prípustnosť dovolania proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania je výslovne vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný si náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Dovolací súd priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval už pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k dovolaniu (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky) vo výške 320,34 €, čo spolu s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 8,04 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje celkom 328,38 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.